

για ύστατο δῶρο μιά περιήφανη μαγιάτοúra ἢ κ' ἕνα — τὸ ξέχασα — προσευκητάρι βαρύτιμο σάν ἐκεῖνο . . . καὶ γιὰ μοῖρα ἕναν κατὰδικὸ θρηῖνο μὲς στοὺς θε-  
όρατους τοίχους, τοὺς πράσινους, ἰσχύτα . . .

Καὶ κλαίγαμε. Καὶ θρηνοῦσες. Καὶ σ' ἔκλαιγα . . .  
Εἶπουν τόσο ὠφείλια ἐκεῖνο τὸ βράδι . . .

## V

Μὰ εἶπαν, ἀλίμονο, καὶ μιὰν ἄλλη βραδιά, πού με  
κράτησες πάλι, καὶ πού δεόμοιρα δ'ἴπλα στὸ πικρὸ  
σου προσέφαλο . . . κι οὔτε οἱ ὄρες γονάτισμα, οὔτε  
ἡ δέηση ὄρες στὴ Μαντόνα ὄλο γλύκα στὸ φόντο . . .

. . . Μὰ πῶς θὰ σεβόσουνα τὰχά τὴ Μαντόνα, ἀνιερ-  
ρη, ἐσὺ πού τὸ σταυρὸ σου τὴν εἶχες γιὰ κρύφτη τοῦ  
ἐνοχοῦ μυστικοῦ σου ; Ἀλίμονο !

Συχωρεμένη νὰ εἶσαι. Μ' ἀγάπαγες τόσο ! Μὰ δὲν  
τρομάξες τόση λευκότη, Μοῦ τὸ ξήγησαν τώρα καὶ  
τέμπαθ', πού μεγάλωσα τώρα, γιὰτι καίγαν τὰ χεῖλια  
σου σὰ μέ φίλησες κείνη τὴ νύχτα. Τῆς μητέρας μου,  
Σιβύλλας, δὲ με καῖνε ποτέ.

Συχωρεμένη νὰ εἶσαι. Ἐμένα με σώσανε. Νὰ οἱ μη-  
τέρες.

Ἄ σ' ἀφῆσα ἀρωστη, μοιραῖή σου τὴ σύντριψες  
τὴ στοργή μου, τὸ κρῖνο, σὺ πού τὴν ἠθελες σφάγιο  
στὴν ἀμαρτία, ἀρωστη μου. Μὴ λές πὼς σὲ σκοτώ-  
σα. Νὰ ἡ μητέρα μου. Ἐσὺ, συχωρεμένη νὰ εἶσαι.  
Κοιμήσου.

## VI

Μοῦ εἶπανε ὕστερα, κάττι μέρα, πὼς ἔφηνες. Καὶ  
μοῦγρεφες γιὰ τὴ μακρυνή σου τὴ χώρα, ἐκεὶ πού  
θερῶνοι, ἡμίθεοι, τὰ σκοτώνουνε ἄφαντροὶ τὰ ὠφείλια  
κορίτσια . . .

Καὶ μοῦγραφες ὕστερα πὼς ξενύχταδες πάνω ἀπὸ  
παιδιά πού βογοῦσαν, Ἀδελφή, ἄφ' ἡμῶν πὼς ἔσωνες, ἔ-  
γραφες, τόσα.

Μὰ δὲν ξαίρω γιὰτί, με τὸν κόψο σου λόγο ἐγὼ ἔ-  
να θρηῖνο, θαρρεῖς, ἕνα γέλιο, ἕνα βόγγο σὰ νάκου-  
γα. Ἐτρεμα. Καὶ ρωτοῦσα μονάχα μὴν εἶχε κι καί-  
του, στὰ κριδιά πού ἀφρηπνοῦσες ἀνάμεσα, κάττι  
τόσο μικρὸ καὶ λευκὸ, σάν ἐμένα. Κι ἄς μούλεγες ὄχι  
ἡ ἴδια σου, ἄς ἔγραψες ὀλοένα πὼς εἶπανε ἄντρες,  
παλληκάρια, αὐτὰ πού ξαγρύπναξες.

Δὲν τὸ ξαίρω γιὰτί, μὰ θρηνοῦσα πικρά τὰ φτω-  
χὰ τὰ παιδιά . . . — Ὄς κι αὐτὸ δὲ σοῦ τὸκρυψα ἀπό-  
ψε.

Συχωρεμένη νὰ εἶσαι. Κοιμήσου.

## VII

Δὲ μοῦ ἔγραψες πιά. Μόνο κάπου μοῦ εἶπαν, τὸ διά-  
βασα, τὸ φτωχὸ σου τὸ σβήσιμο.

Εὐλογημένο τὸ βόλι γιὰ σένα. Οἱ ἄλυσσιδες σω-  
ρὸς πού ἀργόσερνες.

Μὴ γνωρίσεις ποτέ πρὸς τὰ δῶ, οὔτε ὅπως οἱ ἡ-  
σίοιοι, σοῦ δέομαι. Μὲς στὸ μαῦρο μυστήριο πού σ' ἔ-  
κλεισε, σύρε καὶ τὸ κάθε σου ἀχνάρι, καὶ τὰράχνιο  
ἀκόμα . . .

Ἡ συχώρεση ; Ἀγία μου, εἶχες τόσο πονήσει !

Κι ὁ γλυκὸς Σταυρωμένος πού προδίνες μὲς στὸ  
τίμιο ξύλο τοῦ σταυροῦ σου, κ' ἡ Μαντόνα στὸ φόν-  
το π' ἀσέθησες, κ' ἡ παιδοῦλα τὸ νήπιο στὰ βρόγια  
σου, ὄλοι μεῖς τὴ γλυκύτερη γρέγαμε, εἶδες, γιὰ σπον-  
δὴ τὴ συχώρεση στὴ λευκὴν ἡρεμία τοῦ τάφου σου . . .  
Εἶχες τόσο ἀγαπήσει !

Κοιμήσου. Οἱ ἄλυσσιδες σου στάχτη. Κ' ἡ ἀμπερτίξ  
μετὰ τὰ λείψανα. Πάει κ' ἡ τέχνη σου ἡ τόση.  
Κ' ἡ εἰκόνη σου πάει. Κ' ἡ ἔγνοια σου. Καὶ τὸ φίλ-  
τρο, ἡ πλεξίδα στὶς φλόγες. Κ' ἡ μάρα στὴ φωτιά  
καὶ ἡ κορώννα.

Οἱ λιλάδες πού φέρνω σου σήμερα, εἶμαι τὸ ὕστα-  
το δάκρι πού χύνω.

Θὰ κάψω καὶ τὴ θύμησή ἀκόμα. Δὲ σὲ δένω. Κοι-  
μήσου.

Μπεζίνα

## ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Στὸ ἀστραποβόλιμά της πὼς σκορπάει  
Ἀπάντεχες ἐλπίδες ἢ ματιά σου  
Καὶ ἡ ζωὴ καυτὴ πὼς σπαρταράει  
Στὸ βεργολύγερο περπάτημά σου !

Θερμὴ, γλυκεῖα ἡ φωνὴ σου σάν τὴ χάδι,  
Καὶ γλυκὰ φάσα λουλουδιῶν τὰ χεῖλη  
Μὲς στῆς φτωχῆς καρδιάς μου τὸ ρημαδί  
Ἡρθε νὰ στήσεις τίς χαρὲς τ' Ἀπρίλη ;

Ὁ, Κόρη, με τὴν ἔωτικιά τὴ χάση,  
Κάτιων καημῶν μοῦ τάραξες τὸ βῦθος.  
Τρελλὴ καρδιά, φτωχὴ καρδιά, λιθάρι  
Σισύφου νὰ κινᾷς, δὲν εἶναι μῦθος.

Ἰθάκη, 25)9)1921.

N. Ἰωάννου

## ΖΟΥΓΡΑΦΙΕΣ

## 1

Σήμερα πάλι ὁ οὐρανὸς φερεῖ νὰ γιορτινὰ του  
Τὰ φύλλα σμίγουν δροσερά στὸ φίλημα τ' ἀγέρι.  
Ὁ ἥλιος εἶχει τὸμορφο τὸ φῶς δλόγυρά του  
Καὶ τὰ πουλάκια ψάλλουνε τραγοῦδι γιὰ τὴ μέρα.

## 2

Θράδιασε, πάλι βράδιασε, πλακώνει τὸ σκοτάδι  
Καὶ χύνεται ὀλοτρίγυρα παντουθε ἡ ἐρημιά.  
Φτάνει σιγὰ ἀργοκίνητο τὸ κάτασπρο κοπάδι  
Καὶ σιγοτραγοῦδει ὁ βοσκὸς μέσα στὴ ρηματιά.

Μελάχρα